

EGY RÉSBEN VETTELEK ÉSZRE

ahol az élelemmel megrakott kosarakat húzták fel. Áramoltál az örökös elvagyódás mezeje felé. Megállapíthatatlan volt, hogy okozója vagy elszenvédője vagy a rajtam eluralkodó
elváltozásoknak,
amit egyesek a test, mások a lélek betegségének mondanak.

Egyszerre bukkantatok fel, a tünetek engem, én téged nyomatékosítottalak. A szél az éleket. Az árnyék a szakadékokat. A por a szomjúságot. A félszigetet mesterségesen választották le a szárazföldről, így lett a száműzetés tökéletes helyszíne. Nevének – hosszú tövis – egykor a szenvedéshez lehetett köze, sokáig mégis ebbe kapaszkodtam. Hiába tettünk végtelen sétákat rajta, csúcsában csak egyvalaki
fért el.

Neved ezalatt lett tűrésből türelem. Arra nem emlékszem, végül melyikünk maradt ott. Maradt-e ott valaki egyáltalán?

TÍPUS

Hajnalban sovány, francia férfi vagyok, ballonkabátban biciklizek a gyárba, amit gyűlölök. Munkaidőm lejártával megiszom egy pohár bort, nagyon lassan, amíg be nem sötétedik az ütött-kopott lokálban. A vastag falú üvegpohár a szeretőmre emlékeztet, aki átlátszó, de megtörhetetlen. Csak azért nem szeretem, mert nem tudok szeretni.

Sovány vagyok és közömbös, mint a sorstársaim.

Az ütött-kopott lokál falának támasztott biciklimet feldönti a szél, és szétkapkodja a neki juttatott martalékot egy kirázott porrongyból.

A szél az egyetlen, amiben bízhatunk, még akkor is, ha el kell fogadnunk, hogy a mi életünk

és a valóság között nincs,
nem lehet összefüggés.

VONÁSOK, SEBTÉBEN

Fázik vagy a bátorítás végett öleli magát?
Egy forradalmár vagy egy fatalista tör
utat a zsúfolt ebédlő asztalai között?
Érzi, hogy figyelik, ennek fényében
viselkedik, mint egy szín.
Két falás között a mormonokról tart kiselőadást.
Úgy jár-kél a világban, mint aki
halott apja ingeibe nőtt bele.
Nem akar mást, csak egy kastélyt.
Vagy inkább egy kastélyparkot, szobrokkal
(két nő kőből: a Törülköző és a Primavera).
Oltalmazó hamsza a nyakában –
a nyitott tenyér két oldalán a hüvelykujj
szimmetrikus, mint a két ívelt forradás –
a friss kötőszövetből létrejött heg,
ahogy az őszi nap átsugárzik rajta.
Átvág a folyosó agancsbozótján (nem horzsolódik).
Elmegy, jelen van, visszajön, hiányzik.
Penetráns jelenlét.
Tudja a Hurligruten kikötőállomásait,
Kirkenes – Trondheim – Bergen,
és azt, hogy Norvégia mellett a tenger nem jeges,
ott nem lehet alászorulni.

KÉSLEKEDÉS FÉRFIAK MIATT

Az első
hajót ácsol a szobámban. Az orrán
törésnyom. Így nem lehet magára hagyni.

Finom hangja mögött alkoholpanaszok.
Hajában forgács. Szeme sötétjében
egy ló futja végtelenített köreit,
fejjel lefelé. Földönfutóvá csak
a korrigáló agy teszi.

A második
a kerítés mellett tart szóval,
amíg teljesen át nem veszem a szagát.
A levegőzés önös szándéka miatt koszos
kötéseitől várok feloldozást. Egy kutya
a lábfejeére ül, ő pedig
észre sem veszi, amikor otthagynom,
mert oszthatatlan panaszaik tömegét
felmérve mégiscsak
erőt vesz rajtam a gyengeség.

A harmadik
nem tesz semmit.
Csupán csak nem veszi el utamból a csomagját.
Jólesik neki, hogy valaki a háta mögött
áll, és feszültséget sugároz.
Rajongás és düh egyforma meleg
színfolt a test hőtéreképén.
Ebből profitál.

OSZLOP

Valaki elhozta, aztán terhére vált.
Tartja még magát benne a hélium.
Ugyanitt elveszett macskát keresnek,
a nyomravezetőnek jutalom jár.
Valahol itt laktál, de azt már
nem tudom, milyen név alatt.
Oszlopától szabadulna is, meg nem is
a fáradt léggömb: ütődik, lebeg.